

Плашилото въ нивата.

Драги дѣца! Струва ми се, че вий всички добръ познавате врабцитѣ. А можете и всѣки день да ги видите, особено зимѣ, кѣгато съ торбички прѣзъ рамо отивате въ училището. Затрупани ли сж полята, улицитѣ — цѣлата земя — съ снѣгъ, а дърветата стърчатъ голи голѣшати, сиромашкитѣ пилета не могатъ никждѣ храна да намѣржатъ: тогава сигурно сте чували горкитѣ врабци съ какъвъ сладкъ гласъ викатъ „чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ!“ Знаѣж, че мнозина отъ васъ сте помагали на птичета, мнозина сте изваждали изъ торбичкитѣ си хлѣба, що ви е дала добрата ви майка, и сте го натрошавали по улицитѣ да си поклѣвнатъ дрѣбнитѣ птиченца. Но, драги дѣца! свършва се най-послѣ зимата, дохожда пролѣтътъ и снѣгътъ се стопява.

Тогава настава новъ животъ за птицитѣ.

Човѣцитѣ отиватъ по нивитѣ да оржатъ, да сѣжатъ, а птичкитѣ подкачатъ подиръ тѣхъ и събиратъ изпадналитѣ по пѣтя зрънца. Отъ день на день птицитѣ се усѣщатъ по-добръ: излазатъ червеи, глисти, мухи, пеперуди, гжсеници, а всичко това е добра храна за тѣхъ. Но трѣбва да кажемъ, че врабцитѣ най-много се радватъ кога узрѣжатъ сѣидбитѣ, защото житото и за тѣхъ е най-добрата храна.

Ще ви разкажж какъ едно врабче, което се много радвало и веселило, отведнѣжъ паднало въ тежка скърбъ и жалость.

Единъ селенинъ ималъ хубава нива край пѣтя. Едно врабче гледало какъ селенина оре нивата си и ѣж посѣва съ жито. Гледало то и си мислило: „не би било злѣ, ако си направимъ тука гнѣзда. Храната ще ни бѣде доста и при това тѣй близо. Лесно ще отхранимъ и малкитѣ си. Само не знаѣж какво ще кажатъ другаритѣ“. И хврѣкнж то, та доведе яго свои друг